

Cronológica de un proceso electoral

Desde estas líneas tengo la intención de llegar a los feste-ros/as que tengan la inquietud de conocer cual es el proce-so y los pasos a seguir para llegar a la Asamblea de toma de posesión del Presidente de la UNDEF.

Bien pues, entramos en materia. Con dos meses de antela-ción, se realiza la convocatoria, se nombra y constituye la Junta Electoral, (presidente, secretario, y dos vocales, todos ellos con su correspondiente sustituto/a), pongamos por ejemplo las elecciones de este 2012. El inicio del proceso fue el 7 de mayo, ya que las elecciones se convocaron para el 7 de julio.

Del 8 de mayo al 30 de junio: elaboración y aprobación del Censo Electoral. En este periodo, las poblaciones asociadas deben remitir a la sede de la UNDEF un certificado donde conste el nombre, apellidos y DNI de las tres personas que representaran a la población y que tendrán derecho a voto, así como los datos de sus respectivos suplentes.

Del 22 al 28 de mayo: presentación de candidaturas. Po-drán presentarse todas aquellas personas que cumplan los requisitos que establecen los Estatutos.

Art. 34. 1 Para ser candidato a Presidente de la UNDEF se requiere ser mayor de edad, ser asociado de una entidad integrada en la UNDEF con cinco años como mínimo de antigüedad, estar al corriente como asociado y festero de sus obligaciones de toda índole, no haber sufrido sanción por falta grave o muy grave impuesta o ratificada por su Asociación o por la UNDEF.

El 30 de mayo: proclamación de candidatos a presidente de la UNDEF. Desde la Junta Electoral se comunica a las distin-tas poblaciones y a los medios de comunicación el nombre de los candidatos que cumplen los requisitos.

Del 31 de mayo al 5 de julio: período de campaña elec-toral. Cada uno de los candidatos se dedica a visitar a los representantes de las Juntas Centrales de todas las pobla-ciones UNDEF, dando a conocer sus inquietudes, sus pro-yectos y formas de realizarlos, es decir, su programa electo-ral. Todos ellos en pro de mejorar la FIESTA.

Del 31 de mayo a 4 de julio: los candidatos pueden propo-ner el nombramiento de un interventor.

22 de junio: sorteo para la designación de los miembros de la Mesa Electoral el día de la votación tanto titulares como suplentes (presidente y dos vocales). Dicho sorteo se realiza entre las poblaciones UNDEF, de manera que hay 6 pobla-ciones comprometidas, 3 titulares y 3 suplentes.

Para este sorteo se convocó a los candidatos, y en su defec-to a sus interventores, los cuales sí asistieron. También tuvo lugar el sorteo para el turno de palabra de los candidatos, así como la puesta en común y los acuerdos, ante posibles imprevistos. Todo ello para dar la mayor transparencia al proceso.

A estas alturas del proceso llegamos al día clave.

7 de julio: Asamblea General Extraordinaria para la elección a presidente de la UNDEF.

A la hora acordada, se reúne la Junta Electoral, los miembros de la Mesa y los interventores para comprobar las papeletas, los sobres, las urnas, los listados de votantes... Cuando todo está conforme, se da inicio a la acreditación de las personas que en su día formaron el Censo Electoral. Para dicha acreditación, se les requiere DNI, carnet de conducir o pasaporte.

Acabadas las acreditaciones, el secretario de la Junta Electoral da la palabra a los candidatos, según el orden acordado en su día.

Finalizadas las distintas intervenciones, se da inicio a la votación, para ello, se irá llamando por orden alfabético a todas las poblaciones acreditadas, para que sus correspondientes representantes, ante la Mesa, y bajo el control de los interventores, vuelvan a acreditarse antes de introducir su voto en la urna.

Finalizada la votación se procede al escrutinio. Y acabado éste, el presidente de la Junta Electoral comunica a los asistentes el resultado de las votaciones. De ese resultado, el 9 de julio, se procede a la proclamación provisional del presidente electo.

El **10 de julio** es el plazo para presentar reclamaciones, y el 11 de julio, resolución de reclamaciones o incidencias si las hubiese.

El **12 de julio**, si la resolución de reclamaciones no deriva en nulidad y repetición de elecciones, se eleva a definitiva la proclamación de presidente de la UNDEF. Y ese mismo día se convoca una Asamblea General Extraordinaria para la toma de posesión, la cual tiene que celebrarse dentro de los sesenta días después de la fecha de la elección.

En dicha Asamblea, el presidente de la Junta Electoral, impone la insignia de oro al candidato electo, y con ello, proclama la toma de posesión.

En el proceso de la Asamblea, el nuevo presidente presenta a su Junta Directiva, y sus funciones serán conseguir los objetivos marcados por el presidente, eso sí, sin salirse de las directrices que representa la UNDEF.

La UNDEF es un ente que nació del 1º Congreso de esta FIESTA a escala nacional, que se celebró en Villena el año 1974, donde surgió la necesidad de crear un organismo que **uniera** a todas las poblaciones que celebran Moros y Cristianos. Empezó con la adhesión de 24 pueblos y ahora ya son 67. La gran mayoría de Alicante y Valencia, pero también de Murcia, Castilla la Mancha y Lleida. Debe quedar claro que la UNDEF no está para decir a los pueblos cómo tienen que hacer la fiesta, ni cómo organizarlas, no está para imponer, sino para cubrir las necesidades globales de todos los pueblos festeros como pueden ser el seguro, la pólvora, la SGAE, la música, etc. Además de la representatividad y de intentar aunar y acercar al máximo a los pueblos.

Como consta en sus Estatutos, sus fines principales son la solución de los problemas que se plantean en las fiestas de moros y cristianos, la promoción de las mismas y el fomento de la relación y hermandad entre las localidades que las celebran.

Agullent, 30 de septiembre de 2012

Juan A. Martínez

Les "Filaes" amb personalitat jurídica

Després d'una acurada lectura del llibre "*150 anys. Moros i Cristians. Bocairent 1860-2010*", editat i publicat per l'Associació de Festes de Moros i Cristians, em queda la reflexió davant les aportacions que fan les distintes "Filaes" sobre els masets de festa.

Al llarg del temps els festers, generació rere generació hem tingut associada la idea elemental que l'espai comú de cada filà és el maset. Representa quelcom consubstancial al fester, és el lloc físic, material on ens reunim tots els membres associats per a planificar la nostra participació a la festa, per mitjançant "sopaetes", assemblees i altres actes socials que estimem oportuns en cada moment, com a bé ho considera el llibre abans esmentat.

Però els conceptes no són estàtics, són dinàmics, els masets de festa són testimonis dels canvis produïts en ells. Caldrà de manera rigorosa, seriosa, fer algunes reflexions, sense pressa, sense parar; obrir la discussió positiva de projecció cara el futur, perquè d'això en gran manera, va a dependre en el temps la continuïtat de les nostres Festes de Moros i Cristians.

Per això, després d'un plantejament de la funció subjectiva del maset, cal plantejar-ho, també, de manera objectiva, i per tant jurídica.

Amb l'arribada de la democràcia i després amb l'aprovació de la Constitució de l'any 1978, en el seu art.22, ens apareix el **Dret d'Associació**, com a classe de **persona jurídica** que l'Estat reconeix a la realitat social, atribuint-li individualitat pròpia, distinta dels elements que la componen, subjectes de drets i deures, amb una capacitat d'obrar en el tràfec, per mitjà del seus òrgans o representants i, avalada per el **Comitè Econòmic i Social de la Unió Europea en el seu dictamen de 28 de gener del 1998**, entén la importància que tenen les associacions per a la conservació de la democràcia i preservació de la diversitat cultural.

Però serà la **Llei Orgànica* 1/2002, de 22 de març, reguladora del Dret d'Associació (BOE, 26, març)**, on es desenvolupa el manament constitucional.

El **Dret d'Associació** es projecta en dos vessants. D'una banda la llibertat i la voluntarietat en la constitució de l'associació, i d'altra la capacitat per a inscriure's en el **Registre –acta fundacional i estatuts–**, per a tindre personalitat jurídica pròpia en el marc de la **Llei**, i responsabilitat a partir de la data d'**Inscripció al Registre**.

En l'**art.13.2**, de l'anomenada **Llei Orgànica**, ens determina el **Règim d'Activitats**, i diu "*Els beneficis obtinguts per les Associacions, derivat de l'exercici d'activitats econòmiques,*

incloses les prestacions de serveis, s'han de destinar, exclusivament, al compliment de les seues finalitats, i en cap cas es poden repartir entre els associats, ni entre el seu cònjuge o persona que hi convisc amb enòloga relació d'afectivitat, ni entre els seus parents, ni es poden cedir gratuïtament a persones físiques o jurídiques amb interès lucratiu".

L'art 14.3 "Els comptes de l'associació, els ha d'aprovar anualment l'Assemblea General".

L'art 26 "Registre Autòmic d'Associacions, amb comunicació al Registre Nacional d'Associacions".

Totes les "filaes", van tindre que modificar els seus **Estatuts i Reglaments de Règim Intern** en l'any 2004, mitjançant d'Assemblees Generals a fi de adaptar-los a la normativa vigent d'associació: la **Llei Orgànica 1/2002, de 22 de març**.

La **Generalitat Valenciana** promulgà la **Llei 14/2008 del 18 de novembre del 2008, d'Associacions de la Comunitat Valenciana** i, via la **Dirrecció Territorial de Justícia i Benestar Social** ens va definir un **Registre d'Associacions** en l'àmbit de la **Comunitat Autònoma**, on s'ha d'inscriure l'Estatut i Reglament Intern de cada filà, perquè aquesta tinga plena personalitat jurídica, amb capacitat d'obrar, comprar i vendre, fer i desfer tota classe de deures i obligacions que s'estimen més idònies als interessos propis de cada filà.

L'art. 4. "La competència és de la Generalitat".

L'art. 10.1. Activitat econòmica. "Es considerarà que una societat no té finalitat lucrativa encara que hi haja una activitat econòmica, si el fruit de tal activitat es destina exclusivament al compliment de les finalitats comunes d'interès general establides en els seus Estatuts".

L'art.17.3. Obligacions comptables, fiscals i patrimonials. "L'Associació hauran de complir, escrupolosament, amb totes les seues obligacions fiscals i tributaris".

El temps canvia molt de pressa. Abans, en societats tancades, estàtiques en elles mateixa, el maset representava un punt d'encontre fonamental d'un reduït nombre de festers, on persones a títol particular, assumien totes les responsabilitats contractuals que la filà poguera fer. Hui, davant d'una societat oberta, dinàmica, amb gran nombre de festers, amb personalitat jurídica pròpia, el lloc social, maset, ens determina un bé patrimonial davant d'una contradicció, són ocupats durant quelcom més de dos setmanes i... crec que me'n passe. I la resta de l'any està oblidat, tancat, mantenint la filà un patrimoni infravalorat.

Un poble com el nostre, davant la situació econòmica actual, amb nou "filaes", amb el seu patrimoni cultural i festiu, deu d'aprofitar totes les seues possibilitats de desenvolupament econòmic i social al seu abast, amb una gestió més imaginativa del patrimoni al llarg de l'any, en benefici dels festers i de la festa.

Tal vegada existeixen excessives lleis, estatuts i reglaments per a regular un concepte vital de l'home/dona com és la

festa. No hi ha cap dubte que, en la mesura que va fent-se més gran la seua complexitat, va fent-se necessari aquest tipus de regulació, en detriment del concepte antropològic de festa. L'eterna lluita de la vida entre el que és, i el que deuria ser, una relació dialèctica que acompanyarà sempre a la festa. Cal trobar eixe punt d'equilibri entre la llibertat individual i la normativa, garantia d'una societat en harmonia satisfeta com ha segut, és i serà la nostra Festa de Moros i Cristians.

***Llei Orgànica (Art. 81.1 CE).** "És aquella relativa al desenvolupament dels drets fonamentals de les llibertats públiques, les que aproven els Estatuts d'Autonomia i el Regim Electoral General i la resta de previstes per la Constitució"

Picanya, 19 de setembre del 2012

Josep Antoni Santonja i Castelló

Un Siglo

Equivalente a la existencia de cien años en este pícaro, hipócrita y complicado mundo. Meta alcanzada personalmente por obra y gracia de Dios todopoderoso, siempre presente en mi modesto caminar.

Nací en marzo de 1912 y debo manifestar que esta larga andadura, repleta de acontecimientos diversos, de signo distinto, anduvo escasa de rosas, pero con muchas espinas de enorme gravedad, que sólo la Divina Providencia pudo evitar sus constantes peligros.

Ello motivó que mi vida discurriera por senderos de realidad y no alegrías de juventud, con verdadera libertad. Todo lo contrario a este centenario cumplido cuyo recuerdo perdurará siempre en mi corazón.

No pensaba nunca que a la edad centenaria se podía vivir un sueño tan largo, hermoso y solemne como el que disfruté.

Si alegre e ilusionante era el deseo, extraordinario y magnífico resultó el acontecimiento que marcó un hito en el acontecer de la fiesta de Moros y Cristianos.

Conmemorar dos veces el centenario fue extraordinario, por no ser habitual. Pero los detalles que lo acompañaron son para no olvidar.

Sin dar explicaciones, tenía poderosas razones para duplicar el evento.

Conociendo mi amor, fe y devoción a San Blas, la pasión y dedicación a las Fiestas Patronales que siempre han sido motivo de encanto y satisfacción, las del pasado año fueron exponente de fervor y oración, compendio de ilusiones y alegrías compartidas que multiplican sus virtudes.

Homenaje merecido que culminaron mis hijos y nietos, hombres y mujeres que en el acto de la Entrada, todos vestidos de Españaoleto, desfilaron en carroza, detalle que causó verdadera admiración.

Sirvan estas letras para expresar públicamente el agradecimiento más sincero a familiares, parientes, festeros amigos, y conocidos que me han abrumado de felicitaciones regalos y obsequios, dando carácter particular al acontecimiento. Y de manera especial mi gratitud sin límites a los colaboradores del opúsculo que publiqué, pues con su firma importante y representativa, todo lo realizado aumentó valores insospechados.

A todos eterna consideración por su ayuda, apoyo, entusiasmo y voluntad para que todo saliera a la perfección. Cuando en mi tierna edad llegué a la fiesta, la programación de actos oficiales, públicos y religiosos, ya tenían lugar en los mismos días que los celebramos actualmente.

Empiezan el 1 de febrero, con el acto de las Cajas, el más histórico de las fiestas, pues rememora el redoble de cajas y tambores que anunciaba al vecindario la elección de San Blas como patrón de Bocairent, en noviembre de 1632, y terminan el día 5 por la tarde con el cambio de Bandas para el próximo año.

Legado sublime recibido de nuestros antepasados que todas las generaciones seguimos manteniendo con orgullo. Sin embargo, aunque celebramos la misma programación, lo que ha cambiado en gran manera es el día 2.

Por la mañana se hacen actos que en principio eran desconocidos. Por la tarde, la Entrada resulta tan extraordinaria y espectacular que ocupa toda la tarde y parte de la noche, obligando a suprimir actos como la Retreta. En ella los fete-

ros, llevando farolitos encendidos, durante el recorrido repartían caramelos y obsequiaban con algún regalo, sobre todo a mujeres. Acto muy alegre y simpático.

La Entrada de aquellos tiempos era reducida. Las comparsas sólo llevaban una escuadra de seis o ocho festeros y carecía de las fuerzas principales de atracción que las han dado a conocer. Número activo de festeros y música festera. Hoy cualquiera de ellas sola supera el conjunto de entonces.

En aquellos tiempos el maset permanecía cerrado los días de fiesta y las capitánías tenían lugar en casas particulares, donde cada comparsa acompañaba a su capitán para empezar y terminar los actos.

A decir verdad, nuestras fiestas de Moros y Cristianos no siempre han sido gloria y esplendor, pues algunos años las dificultades eran tan intensas que vestir el traje de festero significaba un sacrificio enorme, que sólo lograban unos pocos. Por lo tanto la gloria era mínima y el esplendor nulo. Sabemos y conocemos en persona la serie de obstáculos y dificultades surgidas en el camino que llevaba a la evolución para mejorar la Fiesta, hacerla asequible a todos los bolsillos y poder llegar al lugar donde nos encontramos. Todo se ha conseguido porque la devoción a San Blas anida en el corazón botairentino desde hace siglos y la protección del patrón se ha manifestado en varias ocasiones.

Volviendo a la celebración del cumpleaños, el 21 de marzo resultó un día excepcional. Digno colofón de actos y detalles que dieron nuevo color e importancia a la etapa centenaria. Los vecinos me sorprendieron colocando en la puerta de la casa el cartel de la foto que adorna este escrito. Además, durante el día me acompañaron a actos solemnes que rubricaron con aplausos.

Si el día fue sensacional, el anochecer sobrepasó lo esperado ya que las visitas fueron continuas y numerosas. Señala-

remos las dos más significativas porque destacan valores en mi peregrinar.

La presidenta de la Filà d'Espanyolets, Paqui Molina García, me entregó una placa de la comparsa con la felicitación al centenario, por ser el festero más veterano, decano de la fiesta.

Cerró la jornada ya entrada la noche, el Sr. Alcalde Presidente de Ayuntamiento, D. José Vte. Ferre Domínguez, que acompañado de otros concejales, además de trasladarme la felicitación personal y particular, me hizo entrega de una magnífica lámina de la Corporación Municipal, felicitándome por el centenario, al ser funcionario jubilado del ayuntamiento y también como vecino y festero, destacando misaficción a las letras.

Fue remate extraordinario y maravilloso a la emoción y alegría que venía disfrutando desde que empecé a preparar el centenario.

Agradezco en consideración tantas muestras de afecto, cariño y elogios que han superado con creces lo merecido, pues mi modesta persona sólo ha pretendido siempre cumplir la obligación, por importante que haya sido, sin pretender nada a cambio.

Sirva este escrito de reconocimiento y gratitud personal, a cuantos han hecho posible que el centenario pase a la historia. Repito las gracias más expresivas a todos por sus atenciones.

Finalmente quiero reiterar mis oraciones al Señor Todopoderoso, generoso en su misericordia y bondades, pues sin su voluntad nada hubiera sido posible.

J.B. Molina

Personatge clau per a la festa de Sant Blai

Sóc Ximo Cabanes. Un Moro Marí corrent, del muntó si així us plau, però passat fins la medul·la del color roig de la marinera, del morat dels bombatxos, de la manta verda i del cant del "Marinero". En fi, un mariner de tota la vida.

A l'any 2012 vaig tenir la sort de celebrar els 50 anys de haver segut el capità dels Moros Marins (1962). Per a celebrar aquest esdeveniment i amb l'acord de tots els de casa, decidírem que alguna cosa especial hauríem d'organitzar.

Llogàrem un vaixell i a bord, amb la família junta, travessàrem la mar de l'Entrada, i encara que va fer molt de fred, ens ho vàrem passar estupendament bé.

El motiu principal d'aquestes quatre lletres és manifestar la importància tan rellevant que té per al desenvolupament de la festa a Sant Blai, d'un personatge que està en cada casa dels festers, i a vegades no és valora suficientment. Estic referint-me a la persona que alhora és dona, és mare i és iaia, tot al mateix temps. En el meu cas és la meua dona Fina Ferre. Ella va ser el cor i l'ànima de la celebració que estic contant-vos.

Vestits de Moro Marí per a tota la família no en teníem prou, però quan les coses es fan amb il·lusió tots els obstacles és salven. Ella soletes va preparar els dotze vestits que feien falta, alguns de majors, altres de menuts, uns bordats, altres pintats i tots repassats, planxats i en el seu punt per a eixir al carrer. Gràcies Fina! I per això l'encapçalament que li pose a aquest article. Doncs tots saben que a la nostra casa està la persona que pot ser la dona, la mare, la iaia o les tres coses al mateix temps, i a qui li hem d'estar per sempre agraïts.

**Ximo
Cabanes**

A l'any 1962

**i sent d'aquesta Filà,
molt feliç jo vaig ser
per a ser el Capità.**

**Però al cap de 50 anys,
major és la meu felicitat,
per que tinc a tota
la "llocada" marinera
ací, al meu costat.**

FILÀ DE MOROS MARINS

És precís reconèixer, amb tota sinceritat que estes persones són clau i base en la Festa de Moros i Cristians. Així farem justícia!

Moltes gràcies a totes, feu molta falta!

Bocairent, festes a Sant Blai 2012
XIMO CABANES MARTINEZ

La tradició familiar i de germanor

Aquest escrit es narrat en primera persona per Rafel "Alegre" amb les vivències viscudes i contades al llarg dels anys de la meua vida al costat dels meus avis, pares, germans i quadrilles d'amics. MERCI

Amb aquest escrit done l'agraïment a aquelles persones que d'una manera o altra han format part de la germanor festera i familiar dels Oralia, Alegria i Corda pels que hi són i pels que no estan amb nosaltres. MERCI

Va ser a la tardor de 1890 quant a Bocairent la festa es començava a preparar i la tradició festera als Mosqueters amb el meu besavi Agustin Silvestre Belda "tio Gostí Aladrer" començava una llarga tradició familiar i de germanor a la filà dels Mosqueters.

L'any 1930 la tradició i la germanor segueix amb el meu avi Agustin Silvestre Francés, més conegut per "Gostí Oralia" amb Victorino, Salomó, Kiko Menta, El de la Venta, Rafel Mora, Els Fondes, Sirera,... hi ha moltes anècdotes, per escriure un llibre. Per a mi, una de les anècdotes que no oblide és, sens dubte, a la meua avia Encarna que tots els dies no parava en torreta per a que l'alegria i la germanor estaguera sempre present i sobretot el dia de Moros i Cristians que m'ha trasmès el sentit de la festa des dels arrels dels anys.

A l'any 1957 torna a seguir la tradició i el meu pare Agustin Silvestre Vaño "Gosti Oralia Fill" entra a formar part de la filà avalat, com no, per Kiko Menta, amb Juanet, Paco el Ventero, Toni Cuc, Paco Mora, El Fuster, Pedro "El Pedra Piquer", els Fondes, Campana,... De qui més he après a valorar la festa, ha sigut de la meua mare Pilar "La Corda"; amb ella, de petit, he gaudit els ciris totes les nits i com oblidar quant l'Entrada començava a l'Alameda, que era un dia de molt de trasiego amb les portes obertes de par en par perquè músics, festers, amics, coneguts i Mosqueters, però també d'altres filades tingueren sempre la taula parada.

A l'any 1987 més tradició segueix, en aquets cas la meua germana Pili Silvestre Vaño "Oralia o Alegria" amb, com no, Encarna (filla de Victorino), Pepi, La Llinara, La Benita, Lola, Mati i moltes més a qui jo sí que tinc molt que agrair perquè també he gaudit la festa i molt amb aquesta cuadrilla aportan-me molta germanor i alegries tant personalment com

als Mosqueters, sent una quadrilla de "Mosqueters".

Destacar també la Família "Corda" als Granaders amb el meu avi Casimiro i el seu fill Rafael que amb Manduca, Manolo i Rafa Espinós, Gaspar, Alarte i molts altres també han fet molta germanor. I també per a mi la meua avia Maria al barri de Sant Joan m'ha inculcat la festa, l'alegria i la germanor el dia Moros i Cristians a l'Ermida de Sant Joan ja que cada any era una filada diferent qui ens visitava i mai ha faltat de res.

Des de l'any 1890 fins l'actualitat són molts anys de "Oralies, Alegries i Cordes" a la festa i al seu patró Sant Blai, en l'actualitat la tradició familiar amb una sola filada ja passa a l'història i es converteix en una casa amb moltes filades, sinó que li ho diguen a ma mare Pilar que entre Suavos, Estudiants, Marrocs i Mosqueters hi ha per a molt.

Que la germanor i les alegries segueixen per molts anys. Felicitats a la meua germana Pili pels seus 25 anys de fester i per molts més.

(Un apunt) Com és la tradició als Mosqueters, l'aval fester és un valor molt important, d'ací que l'acomençament de la tradició familiar de pares a fills o inclús entre gent de dins de la quadrilla d'amics, siguin els avaladors de generació a generació.

Zuavos de Muerte

Los Zuavos de Muerte es la unidad de Zuavos más particular de las que han existido en todos los ejércitos. Varios son los motivos para confirmarlo; por una parte el origen polaco, la efímera existencia y lo que llama la atención a parte del nombre es la vestimenta que empleaban.

El origen del nombre de Zuavos de Muerte, se debe al propio carácter del regimiento, ya que su divisa era "Victoria o Muerte", en la que realizaban un juramento especial en el cual tenían que luchar hasta derramar la última gota de sangre, pero nunca podían volver o llegar vivos si habían sido capturados. Esto les valió para ser una unidad bastante dinámica en el campo de batalla, ya que al enfrentarse al enemigo a pecho descubierto, permitía que las demás unidades de infantería y artillería dispusieran de mejores condiciones de combate, con lo que se consideraba a los Zuavos de Muerte una unidad suicida.

La creación de los Zuavos de Muerte se debe a François Rochebrune, un antiguo oficial del ejército francés que sirvió en el Regimiento de Zuavos franceses, participo en la Guerra de Crimea (1855-1856), en 1857 en la expedición franco-británica militar en China, dejando el ejército francés en 1862, trasladándose a Varsovia y luego a Cracovia, donde crea una escuela de esgrima, teniendo mucha aceptación debido a que estaba de moda en esta área el esgrima y la leyenda que le acompañaba al maestro Rochebrune, un ídolo entre los jóvenes. Pero esta academia de esgrima

Uniforme de los Zuavos de Muerte. Fuente: www.twcenter.net.

se convirtió en una escuela de oficiales, ya que aparte de enseñar el arte del esgrima también lo hacía sobre el arte de la guerra, convirtiéndose esta academia en el germen de los futuros oficiales.

La creación de los Zuavos de Muerte fue en la guerra del alzamiento de Lituania y Polonia contra el Imperio Ruso, en la

que Rochebrune y sus discípulos se unieron al alzamiento creando esta unidad con la reglamentación militar del ejército francés. El bautismo de fuego se produjo el 17 de febrero de 1863 en la Batalla de Miechów donde demostraron su arrojo en la primera acción que era realizar una emboscada al ejército del Imperio Ruso defendiendo el cementerio local, pero fueron descubiertos, y es donde tuvieron que poner en práctica su filosofía de combate y arremetieron con el enemigo con las bayonetas caladas. Sufrieron pérdidas muy grandes, pero se mantuvieron fieles a Rochebrune. La obediencia era absoluta, en la que se contemplaba la pena de muerte para aquellos que desobedecían. Los nuevos voluntarios tenían que ser aprobados por su superior, en la que realizaban una ceremonia muy especial para su admisión, aunque en la actualidad se desconoce como se realizaba, nos podemos hacer una idea basándose en su divisa de "Victoria o Muerte", pero por seguro que serían muy análogas a las realizadas por los regimientos de Zuavos del ejército francés.

François Rochebrune en el centro. Fuente: www.wikipedia.org

En la Batalla de Chroberz los Zuavos de Muerte cubrieron la retirada del grueso de las fuerzas polacas bajo Marian Langiewicz. También lucharon en la Batalla de Grochowiska donde capturaron posiciones rusas de artillería pero en esta ocasión también sufrieron bajas muy altas. En ese compromiso Langiewicz perdido el control sobre el despliegue de todas las fuerzas, y fue Rochebrune que asumió el mando y gestionado con éxito la retirada. Como resultado de ello fue ascendido al rango de general y, después, incluso nominado para el puesto de líder de la general de la insurrección. Sin embargo, su candidatura no fue reconocida y, desilusionados con la lucha interna política que caracterizó a la Rochebrune insurrección regresó a Francia.

En la batalla de Pobiednik Mal (5 de mayo 1863), una población cerca de Cracovia, otra parte de la unidad bajo las órdenes del capitán Stefan Malczewski, donde eran inferiores en número y sufrieron grandes bajas debido a la negativa de retirarse de acuerdo con su juramento. Los cuerpos fueron enterrados en una fosa común con la orden de parte de las autoridades del Imperio Ruso de no identificar a los soldados de los Zuavos de Muerte caídos en la batalla, pero los lugareños lo identificaron plantando cuatro arces rojos

en las esquinas, en la actualidad gracias a un biznieto de uno de los Zuavos caídos hay erigida una estatua conmemorativa.

Rochebrune volvió a la lucha en los últimos meses de 1863, pero en ese momento la insurrección había sufrido graves reveses militares y Rochebrune regresó definitivamente a Francia.

Después de regresar a Francia Rochebrune recibió la Legión de Honor por su participación en el Levantamiento de Enero. Rochebrune consideraba a Polina como su segundo hogar, y siempre que aparecía en público proclamaba su independencia.

Rochebrune durante la guerra franco-prusiana en 1870, como coronel, comandó una unidad, que él llamó "les Gaulois", o galos y murió de una bala el 19 de noviembre de 1870, en la batalla de Montretout.

Aunque los Zuavos de Muerte se disolvieron, debido a que el levantamiento fue finalmente aplastado por el Imperio Ruso en 1864, su espíritu continuó con los bolcheviques en 1920, ya que su símbolo era una bandera de color negro con una calavera y dos tibias cruzadas, estilo Jolly Roger pirata, sólo que más grandes. Fueron también igual de suicidas en sus acciones bélicas avalanzándose contra las ametralladoras.

Uno de los aspectos que llama la atención es su vestuario, totalmente diferente a de cualquier regimiento de Zuavo, y se aproxima más al atuendo de los antiguos caballeros hospitalarios. El color predominante es el negro en el que destaca en el pecho una gran cruz blanca bordada, aunque influenciados por el uniforme de los Zuavos como puede ser en el fez, hay variaciones que pueden con toda claridad confundir y atribuir que eran Zuavos. El uniforme estaba compuesto por una camisa de algodón, un chaleco elaborado con piel de alce, una bata de seda en color negro, un abrigo si cuello en negro, un pañuelo de color blanco, pantalones bombachos, pero sin ser tan anchos como los que solían utilizar los Zuavos y botas de cuero. El fez es en color rojo con la particularidad que tenía en todo su diámetro una banda de piel de ram.

Llevaban consigo un estandarte en color negro con una cruz blanca, rodeada en color rojo y blanco, los colores nacionales de Polonia con un bordado con el lema "*W imię Boże - r. 1863*", cuya traducción es "*En el nombre de Dios - 1863*".

Nacho Silvestre Borrego
 Blogmaster Zuavos del Mundo
<http://zuaus.blogspot.com/es/>

La fiesta morocrisiana en el mundo

Moros y Cristianos en México

La Morisma de Zacatecas

El año 1991 fue capitán de mí Filà de Moros Vells, Joaquín Vañó Piedra, residente en México, por lo que tuvo que desplazarse dos años consecutivos para cumplir con sus obligaciones de alférez y capitán. En las tertulias que mantuvimos en el "Maset", tanto él como su esposa, nos comentaban de las fiestas de Moros y Cristiano que se hacían en varias poblaciones de México, lo que nos causó bastante sorpresa. Al ver nuestro interés en conocer un poco más dichas fiestas, al año siguiente nos trajeron un libro de la capital del estado de Zacatecas, en el que se detalla lo más interesante que se puede encontrar en dicha ciudad, destacando la fiesta de La Morisma.

Año tras año, durante tres días de agosto, se lleva a cabo una de las fiestas populares más impresionantes que hay no sólo en Zacatecas, sino en todo México: la Morisma.

A no dudar, una de las tradiciones más extendidas en México son las danzas de moros y cristianos, cuyo origen se remonta a los inicios de la Colonia. Ya en 1538 se celebró la paz concertada con Francisco I y Carlos V con una morisma. Con el tiempo estas celebraciones fueron adquiriendo más y más importancia hasta reunir todos los elementos de una representación teatral rica y compleja. Durante el arduo período de evangelización, las morismas sirvieron para acrecentar la fe de los indígenas y no sólo para divertir a un determinado público. En la ciudad de México, tanto como en los estados de Puebla, Michoacán y Tlaxcala se realizan periódicas danzas de moros y cristianos; pero ninguna tan espectacular como La Morisma de Zacatecas.

Se han querido encontrar los orígenes del argumento que anima esta fiesta, y la tesis que posee más adeptos es la que ubica ese origen en la novela de Pérez de Hita "Guerras civiles de Granada". En la segunda parte de esa obra se relata la rebelión de los moriscos en 1568, así como la forma en que fue sofocada por Juan de Austria. Tal vez sea así, pero este es sólo uno de los orígenes, pues toda tradición popular tiene varios afluentes, si bien no siempre pueden distinguirse. Otros elementos se integraron en La Morisma, algunos españoles, otros indígenas y muchos provienen ya del México independiente.

La Morisma se lleva a cabo en Bracho, un vasto descampado situado al noroeste de la ciudad. Los actores no son improvisados sino que pertenecen desde niños a la Cofradía de San Juan Bautista. Larga es la preparación que debe tener un participante en este espectáculo. Para llegar a desempeñar los papeles principales es necesario ganarlos a fuerza de tesón, esfuerzo y antigüedad.

En el vestuario de los ejércitos hay una abigarrada mezcla de épocas. Los soldados moros portan uniformes de zuavo francés. Para distinguirse de los soldados, los jefes moros ostentan un cinturón de terciopelo con una media luna, símbolo del Islam, además de llevar un turbante que enfatiza su jerarquía.

Los cristianos portan pantalón blanco, botas negras y camisa roja. Ambos ejércitos luchan con rifles y son acompañados por sus respectivas bandas de música.

La Morisma se inicia con el reto de Fierabrás al emperador Carlomagno. Ante esta afrenta, el caballero Oliveros, fiel súbdito de Carlomagno, captura y convierte al cristianismo al infiel ofensor. Esto marca el inicio de los combates que llegan a realizarse en varios frentes, siempre con el deseo de convertir o matar al infiel. Pero no sólo es la lucha en territorios diversos, sino que también se pelea en siglos distintos. Así, luego del episodio entre Fierabrás y Carlomagno, se representa, ya en la tarde, el enfrentamiento de Juan de Austria con el Gran Turco Argel Osman.

El argumento prevé que primero triunfen los cristianos, cualquiera que sea el frente que luchen, luego los moros y finalmente los cristianos. Esta victoria definitiva se logra cuando Juan de Austria logra cortar la cabeza del rey moro, esta se exhibe en la punta de una lanza al público asistente. Con música interpretada por moros y cristianos termina La Morisma, una tradición que año tras año reverdece.

Hasta aquí hemos narrado casi íntegro lo que nos cuenta el libro de turismo de Zacatecas, sin embargo rebuscando en internet, hemos encontrado otros datos como que los participantes llegan a sumar cerca de 12.000, que también disparan con cañones, que en el año 2011 se autorizó 750 kilos de pólvora, quedando restringido su uso sólo en la representación, que se prohibieron las bebidas alcohólicas para el mejor desarrollo de la fiesta y que en 2011 alrededor de 75.000 espectadores se concentraron en las lomas de Bracho para presenciar esta representación.

Como puede verse, esta fiesta no tiene nada que ver con la nuestra, pero sí que la base es muy parecida. Hay varios actos en esta celebración que enumeramos a continuación y que se asemejan bastante a nuestra trilogía festera.

Primero: todos pertenecen a una cofradía, la de San Juan Bautista, y luego se hace la fiesta en honor a un patrón. Segundo: el desfile de las compañías de moros y cristianos. Tercero: el disparo, parlamento y conversión del moro.

Para terminar esta reseña, sólo me resta decirles que para mayor información de estas fiestas pueden consultar en internet y abrir la pagina de La Morisma de Zacatecas, en ella encontrara mas información y numerosos videos de estas representaciones que son bastante impactantes.

AGUS

Fotos: Oliver E. López - morismazacatecas.blogspot.com.es

Francisco Belda Ferre, 50 anys de música

En els temps en què vivim, on prima la immediatesa, on tot passa ràpid, quan les circumstàncies econòmiques ens espanten a centrar esforços en els quefers diaris i laborals, volem fer una pausa per valorar a qui ha dedicat quasi tot el temps que ha disposat a la música i a les bandes. És moment de reconèixer i retre un senzill homenatge a Francisco Belda, Paco el mestre, per la seua dedicació a la música en el nostre poble precisament enguany, quan compleix 50 anys de música. Tota una vida, que fins i tot costa de mesurar, sobretot entre els qui encara no tenim ni eixos anys complits. A més, estem segur encara li queda molt per aportar a la música.

I quin millor homenatge que deixar constància escrita de la seua trajectòria musical. Quan algú, com és el cas de Paco, té una presència tan habitual en la majoria dels esdeveniments que compten amb música en Bocairent, corre el risc de passar desapercebut. És tan normal que hi siga, que quasi que no el vegem, i menys encara se n'adonem de la feina que queda per darrere, la que no es veu. Per això, entenem de justícia fer un repàs pels fets més significatius de la seua vida en la vessant musical.

Paco Belda Ferre naix a Bocairent el 23 de maig de 1951. Son pare, Felipe Belda, és qui li dona les seues primeres lliçons de música. Posteriorment continua els seus estudis amb Josefa Luna (piano) i el mestre ontinyentí Jose María

Ferrero (armonia i composició). Va rebre classes de bombardí de José Tomás Asensio, instrument que va tocar abans de passar a ser director. A més ha rebut classes de direcció d'orquestra de D. José María Cervera Collado. També és autor de diverses obres de música festera entre les quals cal destacar *A Miguel*, primera marxa cristiana de la composició local a Bocairent.

Fill, germà i pare de músics, la seua dedicació a la música, i sempre a Bocairent, ha sigut constant i evident al llarg de tota la seua vida. Aquest fet queda patent amb les següents dades:

Ingressa a la Unió Musical de Bocairent el 1962, amb el bombardí. Director de la Unió Musical de Bocairent des de 1969 fins el 1994 (25 anys). Co-fundador de la Societat Musical Vila de Bocairent. Director de la Societat Musical Vila de Bocairent des del 1996 fins a l'actualitat (16 anys).

En esta llarga trajectòria com a músic a Bocairent mereix especial menció:

- 1er Premi (1974), i 3er Premi (1992) al certamen provincial de bandes de la Diputació de València
- 2on Premi Certamen de Bandes Amateurs d'Ontinyent (1979)
- 3er Premi Certamen de Bandes Amateurs d'Ontinyent (1980)

- 2on Premi en el Certamen Bandístico d'Elda (1988)
 - 1er Premi en interpretació modalitat de pasdoble, a Ontinyent (1992).
- (tots aquests amb la Unió Musical)

- Director convidat per a dirigir a 24 bandes la marxa mora Ximo a Ontinyent (1992).
- Director del CD "Bocairent en Festes" (1994), inclòs en la col·lecció Ja Baixen.
- Director en una gravació de la música de la Filà Estudiants en 1990.
- Director encarregat de conduir a 300 músics en la marxa mora Ximo en Lleida (1999).
- Director convidat per la Banda Municipal de Villena (1994), Unió Musical de Biar (2005) i Unió Musical d'Aielo (2005).
- Director de l'himne a Bocairent a totes les bandes que participen en les festes, el 2 de febrer del 2010, l'any del 150 aniversari de les festes de moros i cristians.

A més, com a compositor és autor de les següents obres:

- El primer intent (pasdoble)
- ASUMBO (pasdoble dedicat a la U. Musical de Bocairent)
- A Loreto (pasdoble dedicat a la seua filla)
- Un xicotet fester (pasdoble dedicat al seu fill)
- El borrellonet (pasdoble dedicat a José Ferre per la seua capitania de la Filà Granaders)
- Mayte (pasdoble dedicat a Mayte Ferre Juan per la seua capitania de la Filà Mosqueters)
- A Miguel (marxa cristiana, primera de les compostes a Bocairent, dedicada a Miguel Silvestre).
- Adreuc (marxa cristiana dedicada a Arnello Cuera per la seua capitania de la Filà Contrabandistes)
- Alm-Abb (marxa mora dedicada a Javier Bernat Silvestre per la seua capitania de la Filà Moros Marins)
- Isaac (marxa mora dedicada a Lidia Palazón per la seua capitania de la Filà Moros Marins)

Queda patent fins ací la seua implicació en la música a Bocairent en els darrers 50 anys però a més, volem destacar altres dades, encara que algunes són més difícils de quan-

tificar, però molt esclaridores de la seua tasca per la música al nostre poble, en tot este temps:

Va ser un dels co-protagonistes de la reestrena de l'himne a Bocairent, i a més, el músic de Bocairent que més vegades l'ha dirigit. També és qui més vegades ha dirigit l'himne a Sant Blai, i amb ell com a director s'han iniciat molts dels cicles de concerts que es realitzen o s'han realitzat periòdicament a Bocairent, com el concert fester, el festival de bandes "Vila de Bocairent", el concert de Dissabte Sant, el concert de composició "Vila de Bocairent", i més recentment el concert de Nadal. Amb els concerts abans esmentats i els habituals de Santa Cecília, la Campanya Retrobem la nostra música, festivals, intercanvis, homenatges (com el d'Angel Bernat o Antonio Calatayud), tant en l'Associació Unió Musical de Bocairent com en la Societat Musical Vila de Bocairent, podem afirmar que sens dubte és el director que més concerts ha dirigit al nostre poble (podem fer l'intent d'imaginar la quantitat d'hores d'assaig dedicades per la música en Bocairent?). Co-fundador i impulsor de la Societat Musical Vila de Bocairent i de la seua escola de música, en un primer moment, i de la banda de la citada societat musical quan va ser viable. Arranjador habitual de les tradicionals cançonetes de la Filà Moros Marins, a la que pertany, també hem de destacar el seu paper d'impulsor de l'entrada de les dones a la banda de música a l'any 1982.

Amb tot aquest bagatge musical, i a més a Bocairent, creem que Francisco Belda, és un digne mereixedor del nostre respecte i la nostra admiració, i no només ho diem com a fills. I volem que este recordatori de la seua trajectòria serveixca com un senzill homenatge per a ell i la tasca realitzada.

Paco, el nostre pare, celebra enguany un aniversari molt especial, ja que, per damunt de les circumstàncies, les diferents entitats de les que ha format part, els bons moments i els difícils, celebra 50 anys de música, o millor dit, 50 anys de vida dedicada a la música a Bocairent.

Loreto i Francisco Belda Pérez

En record d'Hilario Belda

Hilario Belda Mora va entrar a formar part de l'A.U.M. Bocairent l'any 1949 i va estar en actiu fins la passada Assemblea General de la banda el passat febrer.

Al llarg de tots aquestos 63 anys de vida activa en la banda ha estat desenvolupant diversos càrrecs com a membre de la junta directiva. Ja en l'any 1969 figura com a membre de la junta i fins l'any 1991 ho és de forma ininterrompuda.

La seua tasca de contractista ha sigut fonamental perquè la banda haja participat en innumerables activitats festives per tot arreu del món fester, ja siga dins del panorama moro-cristià, com a altres àmbits tant diversos com el faller, Carnestoltes, la Setmana Santa, ... actuant no sols dins de la Comunitat València sinó a altres comunitats.

Al nostre poble, la seua llarga carrera com a contractista li ha fet que gairebé una generació haja tractat amb ell qual-sevol assumpte relacionat amb la contractació de la banda. Així com, filaes i festers de localitats on la banda ha actuat i actua, i on ell va començar la relació entre festers i banda.

Aquest estiu, allà on ha anat la banda, aquells que al llarg del anys han establert una relació d'amistat amb molts músics de la banda, es quedaven sorpresos i quasi sense saber-ne que dir davant la trista notícia. I és que Hilario va ser un músic que deixava la seua petjada en els festers que el coneixien.

El matí del diumenge 5 d'agost la notícia ens va commocionar a tots els músics de la banda, socis i familiars. No ho podríem creure, Hilario ens havia deixat per sempre.

Músic dels d'abans, la figura d'Hilario ha de ser espill on mirar-se, per tots eixos valors tant en desús hui en dia; compromís, sacrifici i, sobretot, estima i passió per un sentiment com és la música.

Eixa estima la va transmetre a la seua família. El seu fill Hilario, al qui va perdre malauradament en un accident de trànsit; el seu fill Dani; l'Isaac, el seu nét; Colomina i Toni, els seus gendres, i nebots i nebodes han vist en Hilario una persona que ho ha donat per la música ai se l'has estimada.

És un gran buit el que ens deixa, però hem de mirar cap avant, i cada cosa que fem pensar que Hilario estarà orgullós de la seua banda i de veure que els seus companys mai l'oblidarem.

Descansa en pau, amic Hilario.

Junta de l'AUM Bocairent

BOCAIRENTE 1963

PORTADA DEL PROGRAMA DE FESTES DE MOROS I CRISTIANS DEL 1963

Fa 50 anys... 1963

Corria l'any 1963 amb una societat marcada per diferents efemèrides: els Beatles seguien arrasant amb el seu *She loves you*; Bahamontes, "El águila de Toledo", guanyava el Tour de França; a Dallas, John F. Kennedy era assassinat; a Roma, el papa Joan XXIII moria; la Unió Soviètica enviava la primera dona cosmonauta a l'espai a bord de la nau Vostok 6; a la ciutat veïna de Villena trobaven el Tresor de Villena; i naixien personatges famosos com ara Michael Jordan, Quentin Tarantino o Whitney Houston.

Mentrestant, al nostre poble, tots esperaven que començara l'any per tal que arribaren festes. A principis d'aquell any es va canviar de Papa i a l'església de Bocairent també hi va haver canvis, se'n va anar En Joaquín Cots i el va substituir En José de Paz Puig.

En la vessant artística, es convocava el V Concurs regional de Fotografia Artística i guanyaven els tres primers premis tres bocairentins: Antonio Beneyto Ferre, amb la seua obra "Tormenta"; Joaquín Beneyto Castelló, amb "Pareja Feliz"; i Vicente Colomer Boronat, amb l'obra "Escándalo".

Al juliol, arriba l'aigua dels Teulars als nous dipòsits del poble, tot abastint d'aigua al poble que sofria una forta sequera. Al mateix temps, s'estaven duent a terme les obres del clavegueram. Ambdues coses conformaven el gran "*Plan de traída y distribución de aguas*".

Arribat l'agost, s'exaltava a la dona bocairentina amb les festes en honor al Pare Sant Agustí, i va ostentar el càrrec de clavariessa major la senyoreta Maria Magdalena Asensio del Valle. Com a anècdota, el cronista remarca que aquell any es va apreciar la innovació a la plaça, amb la incorporació dels micròfons i els altaveus a les danses, fet que facilitava que la música s'escoltara per tota la plaça.

Al mateix temps, el cos de mestres de Bocairent celebrava, d'una banda que En Fidel Año es retirava de la docència; i d'altra, que Na Plácida Ibáñez rebia a la Diputació Provincial la medalla d'Alfons X el Savi. Ambdós fets es varen celebrar de manera especial al poble.

Durant aquest any també es va programar a l'octubre la celebració del IV Aplec de Joves del País Valencià, reivindicació valencianista dins d'una societat franquista com era

la d'aleshores, però que bé siga per falta de permisos o per por del govern, no va arribar a celebrar-se.

Pel que fa a les nostres festes, aquell any van començar el 13 de gener amb la Publicació. Tot seguit, a partir del 23 es van iniciar les nou Nits de Ciri, marcades pel fred i les nevades que feien presagiar el que més tard es va acomplir, i que s'estenia entre la gent del poble la incertesa sobre el temps que faria la setmana de festes. I com no podia ser

d'altra manera, en dir el primer Vítol En Joaquín Cots, i començar a redoblar les caixes, la neu va fer acte de presència. La nevada va ser copiosa però va parar prompte, i els festers es van llançar al carrer per seguir la festa.

El dia 2 de febrer va amanecer amb una forta gelada, i el dia va transcórrer amb temperatures sota zero. Tot i això, l'Entrada no es va deslluir i com destaca el cronista, les filades van rivalitzar entre elles i va ser el bàndol moro qui va animar la desfilada amb les seues esquadres de negres. Al dia següent, dia de Sant Blai, el temps es va suavitzar i el poble va honrar al patró com cal, amb la missa major i la solemne processó per la vesprada. Ja el dia de Moros i Cristians, es van representar les ambaixades. Per part del bàndol cristià, l'encarregat va ser José Asensio Momparler; i per part del bàndol moro, Miguel Cabanes Sala. Cal destacar que aquest acte també es va interrompre per una forta pedregada cap al final de l'ambaixada de la vesprada. El dia 5, acompanyats amb un intens fred, els festers i bocairentins van pujar a l'ermita del Sant Crist, on van esmorzar i es va representar el "Despojo del Moro". Per la vesprada, es va cantar el Te Deum a l'església i es va procedir al canvi de bandes als capitans al Monestir de les Agustines. Amb els nous capitans es va fer una desfilada pel poble, acte precursor de les festes de l'any vinent.

Capitans de l'any 1963

VÍCTOR SAPLANA FERRE
Filà d'Espanyoleros

FRANCISCO MOLINA MOLINA
Filà de Granaders

ARTURO VICEDO BELDA
Filà de Contrabandistes

PAQUITA SILVESTRE VAÑÓ
Filà Terç de Suavos

MANOLO MESTRE JORDÀ
Filà d'Estudiants

TEUDISELO PUERTO VAÑÓ
Filà de Moros Vells

Mª CARMEN JUAN MORA
Filà de Marrocs

Mª JOSEFA CANTÓ ANTOLÍ
Filà de Moros Marins

VICENTE VICEDO DOMÍNGUEZ
Filà de Mosqueters

Festers amb 50 anys en actiu

JUAN MANUEL GALBIS MORANT

Juan Galbis que naixia a Bocairent l'any 1955, va decidir des de menut que el seu lloc dins les festes de Moros i Cristians estava a la Fil·la de Moros Vells. Des d'aquell dia en què animat per un conegut es va apuntar a la fil·la han passat 50 anys al llarg dels quals ha participat i gaudit de les nostres festes sempre que la feina li ho ha permès. Destaca que, malauradament, i encara que tenia molta il·lusió, no va poder ser portador de la Relíquia de Sant Blai l'any que li corresponia.

Entén les festes com una integració al poble, i a més de menut no li agradava escoltar passar les bandes de música per davant de sa casa sense ser partícep, per això es va apuntar a fester. Guarda uns records a la memòria que podrien ser decisius a l'hora d'escollir la nostra fil·la. Recorda que els Moros Vells eixien en el millor moment de l'Entrada, quan la gent ja té ganes de sentir i emocionar-se amb les marxes mores, quan el sol cau i la nit comença amb el seu color blau lluminós, o el gran impacte que li causava l'esquadra oficial de blancs.

Si la integració al poble era l'excusa per ser fester, la família i l'esquadra d'amics han sigut al llarg dels anys la causa de la seua participació i permanència en la fil·la i en les festes. Per això des d'estes línies aprofita per fer un doble agraïment. A la seua mare, per l'esforç de mantindre viva la tradició, no sols per tindre el vestit a punt tots els anys, ni per fer tots els caps de setmana la ratlla, sinó a més per rebre sempre amb tota sinceritat, els amics i coneguts que aplegaven cada any a festes.

D'altra banda, l'agraïment és també per a la seua esquadra, perquè entenen la festa com l'entén Juan, ja que tot i una discontinua participació, li han mostrat sempre un gran afecte i amistat, que valora per damunt de tot, i creu fonamental per a eixir i gaudir de les festes.

Moltes felicitats Juan des de la teua fil·la.

JAIME GISBERT MOLINA

Naix el 25 de maig del 1958 en una família festera. És apuntat Marroc l'any 1963 pel seu oncle José Molina Ferre. Va ser portador de la relíquia de Sant Blai l'any 2001.

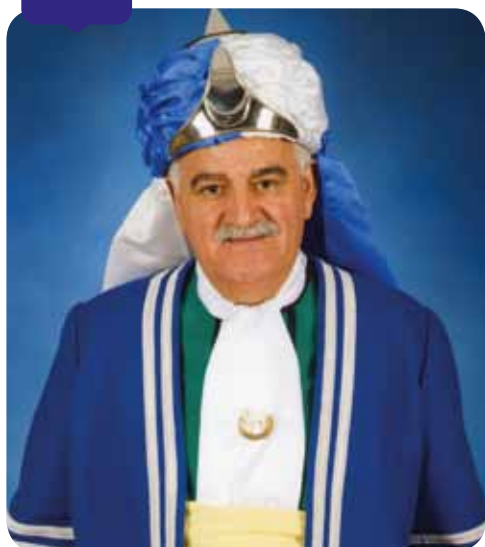
Degut a que traslladà la seua residència fora del poble fa més de 25 anys, per motius de treball, no pot participar en tots els actes de festes, com seria del seu gust, però tots els anys, fa per estar els dies principals com l'Entrada i el dia de Sant Blai, en els que procura participar.

Encara que a tota la seua família són Moros Vells, seguint la tradició de la família paterna, com també els seus amics, Jaime manté la de la família materna en els Marrocs.

Els Marrocs felicitem a Jaime per estos 50 anys de fester i per la seua trajectòria festera, i la seua participació a la festa a la fil·la a la que pertany des de ben xicotet. Enhorabona.

ELADIO MOLINA CONCA

Eladio va nèixer l'1 de setembre del 1948, al si d'una família de llarga tradició festera. Son pare, Eladio Molina, membre de la coneguda esquadra del "Caballo Blanco" va ser un home molt implicat a la filà. Tot i que quan encara no havia complert el seu primer any, ja va eixir a la festa vestit de marroc i amb son pare, no va ser fins els seus 14 quan es va apuntar oficialment a la filà. La seua implicació amb la festa i amb la filà ha quedat ben reflexada en la seua trajectòria: secretari de la Filà de Marrocs, vicepresident de la filà i vocal a la Junta de Festes, als 80. Durant el temps que va estar a la Junta de Festes, va treballar perquè la Filà de Marrocs recuperara el tradicional acte de "la cremà de la mahoma". Va ser també secretari de la Junta de Festes, durant una part de la presidència del granader, José Cantó.

Va ser capità dels Marrocs l'any 1992 i l'any 2001, li va correspondre treure la Relíquia de Sant Blai.

Segons manifesta, per a d'ell la festa és per damunt de tot: emotivitat, sentiments i record dels avantpassats, sent l'acte de l'Entrada el que més li agrada de les nostres festes.

Enguany, compartirà la celebració dels seus 50 anys de fester amb l'alegria que la seua filla Berta, hereua natural de la tradició de marrocs a la família, serà l'alferes dels Marrocs, el que sense dubte comportarà una doble celebració familiar.

Els Marrocs et felicitem Eladio per estos 50 anys de fester i per la teua trajectòria festera a la nostra filà. Enhorabona.

PEPE FERRE JORNET

La primera vegada que Pepe es va enfilar un vestit de Marroc la filà estava allà baix en l'Aljub. Els homes duïen polaines, les fil·laes eren curtes, l'Entrada s'acabava amb sol i les festes eren en blanc i negre. I d'això no fa 50 anys, sinó vora a 65. Aleshores Pepe contemplava els actes des de sa casa de darrere la Vila i esperava impacient a que son pare, bon Marroc com era, se l'enduguera a participar de la festa. El 1963 s'estrenava com a Marroc de ple dret.

En companyia dels amics, sense els quals res no haguera estat el mateix, Pepe ha assaborit cada instant de la festa com ningú. Especialment en l'Entrada, una dia il·lusionant que, per a ell, és significat de cara negra, timbal i marxa mora. Potser la millor Entrada de totes la va viure l'any 1988, quan va ser capità, l'últim dels set amics que s'agruparen per a disfrutar d'uns anys que han quedat lligats a la història i la memòria de la nostra filà. Una altra Entrada especial fou la del 2001 ja que, com a portador de la Relíquia, va formar part del grup de festers encarregats d'iniciar la desfilada.

Els records de festa de Pepe i les seues vivències estan indeslligablement units als Marrocs, a les històries contades pels pares al caliu del foc, a les cançonetes apreses de ben menut, a les converses a la vora de la llar del maset.

La Filà de Marrocs et felicita Pepe per estos 50 anys de fester actiu a la nostra filà, i esperem que en celebres molts més a la filà de la que sempre has format part. Enhorabona.

MIGUEL CALABUIG PASCUAL

Nació el 30 de mayo de 1956. A los seis años se incorporó a la filá apoyado y respaldado por su abuelo Julián Pascual.

En su vida festera ha formado parte de la junta de la filá durante los años 1990 a 1994.

Fue portador de la Reliquia de San Blas, en aquella procesión del trayecto histórico desde el altar mayor a la puerta del templo parroquial, debido a la lluvia de aquel año.

Como buen bocairentino es un festero de a pie, discreto y cumplidor en todos los actos. Su ilusión por la fiesta la realiza cada año – desde hace treinta y cinco- con la participación en la Entrada con su escuadra especial, distinguida por su buen hacer.

¡Enhorabuena Miguel, por tus 50 años de vida festera!

JOSÉ MARÍA TOMÁS LLAVADOR

Nascut el dia 4 de setembre del 1954, en un família materna molt mosquetera José Tomás Llavador amb tan sols 9 anys va engrossir la llista de la Filà de Mosqueters, sent apuntat pel seu avi Eduard Llavador, i sent avalat per Antonio Pascual Silvestre (Toni Menta).

De la mateixa manera que a José Maria el seu avi Eduard li va inculcar l'amor per la festa i per Sant Blai, ell també ha sabut passar eixa passió pel poble, les tradicions i l'amor per Sant Blai a la seua filla Alicia, a qui va apuntar i va avalar l'any 2006. "Llavador", que per motius de treball ha viscut fora de Bocairent i ha estat viatjant arreu del món, sempre ha trobat el moment per poder estar en les festes del seu benvolgut patró encara que haja sigut 2 dies, i d'eixa manera retrobar-se amb familiars i amics.

Va tindre l'honor de ser portador de la Relíquia de Sant Blai l'any 2003 i uns anys més tard va ser el mantenidor de l'homenatge als capitans de l'any 2008 com a bocairentí amb nom propi.

Jose Maria Tomas Llavador es va implicar de ple en el projecte del actual maset, fent plànols, distribucions i totes les tasques que implica la construcció d'un nou maset. Sempre ha estat atent a les necessitats que hem pogut tindre, i ens ha ajudat en el problemes que ens han pogut sorgir. Esperem veure't complir 25 anys més.

En nom de tota la filà, ENHORABONA PELS TEUS 50 ANYS DE FESTER. 50 ANYS DE MOSQUETER.

ANTONIO VAÑÓ SIRERA

Va nèixer a Bocairent el dia 15 de novembre del 1938. Als 25 anys avalat per son tio Francisco Sirera Tudela passà a formar part d'esta gran família fester que es la Filà dels Mosqueters. Encara que no viu al poble, sempre que hi ha un acte festiu ell està ahi: juntes, soparets, paelles o panellets. És un fester que viu amb orgull la festa, i al maset es dels que prepara la paella i ensenya als més joves a fer-la. Igual el veus amb davantal de cuiner, que amb els de l'esquadra oficial.

El seu amor per la festa i per Sant Blai ha fet de Toni un gran fester i així ho ha transmès a les seues filles. La mateixa passió per la festa, per la pólvora, pel MOSQUET. Els hem vist moltes vegades com una pinya preparant la pólvora, la metxa i el sebo el dia de Moros i Cristians, amb tot aquest ritual de preparar i disparar el mosquet.

Per a Toni va ser un gran honor ser el portador de la Relíquia de Sant Blai l'any 1994. També fora del poble mostra i pregona la seua fe per Sant Blai, ja que és una de les persones que ha preparat els actes en honor a Sant Blai, a l'església de Sant Agustí a Valencia al mes de març durant molts anys.

Per ser FESTER, per ser MOSQUETER durant 50 anys la Filà de Mosqueters vol donar-te la ENHORABONA Toni.

BLAI FERRE PUERTO

Blai va nèixer el 31 de desembre de l'any 1945. De família amb molta tradició mosquetera, va seguir l'exemple del seu pare, Vicent "El Fuster" i el seu germà, també Vicent, donant-se d'alta a la filà l'any 1963, i sent avalat per Toni "Menta".

Va tindre l'honor de ser capità de la Filà de Mosqueters l'any 1984, i al mateix temps, sigué l'últim en ostentar aquest càrrec a l'antic maset del carrer Ereta de penya. Cal destacar també la seua tasca com a representant de la Filà de Mosqueters a la Junta de Festes entre els anys 1996 i 2000.

Altres dels privilegis dels quals ha pogut disfrutar, va ser a l'any 2003, quan va ser portador de la Relíquia de Sant Blai.

Entre les seues aficions, moltes vegades s'ha oferit per a fer de cap d'esquadra, tant a les desfilades de ciris i panellets, com el dia de l'Entrada. Com a conseqüència del bon ambient a la filà, poques vegades ha faltat a sopar al maset cada mes, amb motiu dels panellets junt amb la seua quadrilla, i com a amant de la festa i de tot allò que l'envolta, ha sabut transmetre aquest sentiment als seus fills.

Que aquesta passió i ganes per la festa li mantinguen la il·lusió per molts anys.
Enhorabona Blai.

MIGUEL ÀNGEL VALIENTE BERNAT

A l'Assemblea d'altres i baixes de les darreres festes, l'anomenàvem com a que passava a sencer. El seu pare Miguel, el va apuntar només nàixer, un espanyoleto més de la llarga família Bernat. Havia de complir els divuit, però malauradament, el passat mes 25 de març de 2012, Migue ens deixava.

Encara que breu, la seua vida ens deixa tot un exemple impressionant de dignitat, d'alegria, de bondat espontània, de simpatia, amb els seus, amb els qui no veia tan sovint, amb tothom.

Com gaudia Migue d'acudir al Sant Crist amb els seus pares, oncles i cosins espanyoletos a fer la torradeta de xulles!

De més menut no faltava al campionat de futbol del panellet, a l'estiu, quan venia a Bocairent.

Ell sempre amb el seu SOMRIURE!

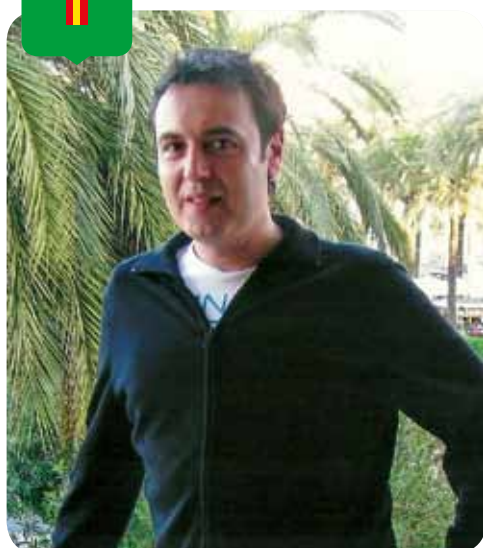
Extraordinari, excel·lent, excepcional, MIGUE! Et trobarem a faltar.

Descansa en pau.

La teua Filà d'Espanyolitos.

GONÇAL FERRERO CERDÀ

Gonçal se'ns ha escapat. Una dura i penosa malatia ens el furta d'entre les mans. Però en les nostres mans està mantindre viva la seua presència, que el seu record perdure. Gonçal, l'enamorat de la seua família, del seu poble. L'amic discret, afable i generos. Amb qui hem gaudit i convivit. Els moments de joia i felicitat compartits són els que romanen i minvaran el nostre dolor que avui és terrible. Ell ja no hi és. En la nostra memòria, sí.

El seu pare el va apuntar espanyoleto l'any 1977.

Va ser capità l'any 1995.

Enguany li tocava traure la Relíquia.

Gonçal, la Filà d'Espanyolitos et tindrà sempre present.

JOSÉ LUIS PUIG CONEJERO

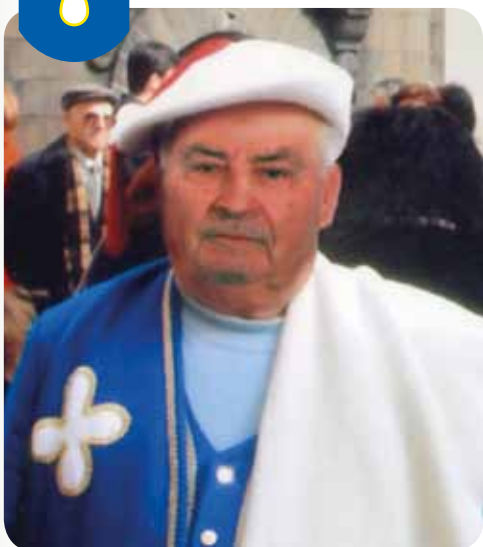
Va nàixer el 22 de febrer del 1940 i va ingressar en la Filà de Contrabandistes el dia de l'Eixabegó del 2002. Encara que José Luis, conegut com "El Xambitero", era una persona molt coneguda per tots, donat que ha estat tota la vida de cara al públic en els negocis familiars dedicats a la hostaleria, un fet que desconeix molta gent és que era contrabandiste. Este motiu laboral li impedia poder participar de les festes com a ell li haguera agradat. Però sempre ha tingut a algun familiar dins la filà, com són el seu germà i a la seua filla, a qui va apuntar ben xicoteta.

Ell sempre s'ha sentit contrabandiste, i quan la feina li ho va permetre, perquè eren els fills qui s'ocupaven del negoci, va donar el pas i es va apuntar quan tenia 62 anys. Encara que no participava molt activament de la festa de carrer, sí que es deixava veure pel maset quan hi havia algun esdeveniment acompanyant a la seua filla, nora i néts. Ens va deixar el passat 1 de juny del 2012.

En el cel que descanse.

VICENTE CALABUIG MARTI

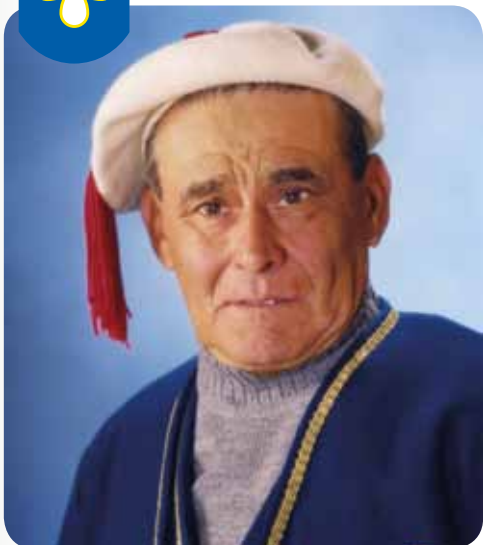

Vicent naix a Moixent el 14 de gener del 1941. Casat amb una bocairentina, a poc a poc va anar coneixent els costums, les tradicions i les festes del poble. L'any 1980 es va apuntar a la Filà de Suavos. S'introdueix en la filà pels seus fills, perquè gaudisquen de la festa, però prompte la festa i els amics que fa el captiven.

Dels primers anys de fester recordem que només eixia la Nit de les Caixes i el dia de l'Entrada, amb vestit especial. Acudia al maset a les picaetes i sopaetes sempre que la faena el deixava. Més avant, el mal de genoll feia que no poguera eixir més d'una vegada desfilant, així que quan la seua colla va començar a eixir en carrossa, ell també ho va fer però amb un vestit de Suavo que li van deixar perquè com ell deia: *"Estic fent-me major i per a quatre ratos..."*. Va ser amb motiu de la capitania del seu fill, l'any 2006, quan va estrenar el seu primer vestit de suavo. A casa sempre l'animàvem perquè gaudira de la festa, tal i com ho feia la seua colla d'amics. Una colla que el recordarà sempre com una persona alegre, entranyable, treballadora, una colla que compartia amb ell un segon maset, la caseta de Toni, on no faltava mai la llenya ni el menjar. Aquestes últimes festes van ser especials. A l'espera d'una operació complicada va voler gaudir-les com mai amb el seu vestit de suavo i la seua colla d'amics. Així l'hem de recordar: un fester amic de tots que deixa records, bons moments i unes llavors, fills i néts dels quals ha gaudit.

SANTIAGO BENEYTO VAÑÓ

Va nàixer a Bocairent el 17 de febrer del 1934 al si d'una família fester. Son pare, Nicolás Beneyto, era una de les peces clau de la Filà Terç de Suavos, i en va ser capità l'any 1940, quan Santiago encara era un xiquet i ja es vestia de suavo. Santiago va ingressar en la filà l'any 1953. Si bé no va ocupar mai cap càrrec en la filà, Santiago és dels festers que sempre estan disposats a ajudar la filà en allò que se'ls demane. Ell estava sempre a disposició de la filà, acudint a tots els actes. Era d'aquells que sempre estan en tots els actes oficials. Molts suavos encara tenim present quan anàvem a sa casa abans d'eixir a la processó de Sant Blai. La seua família ens obria de bat a bat les portes de casa i ens oferia safanories en vinagre, olives trencades i bon vi. L'any 1989 va tindre l'honor de portar la Relíquia del sant. Ens va deixar de manera sobtada el passat 18 d'octubre.

BLAI MONERRIS COLOMER

Blai Monerris Colomer, nascut l'any 1931 ens va deixar el 25 de setembre de 2012 després de sofrir una greu malaltia.

Caldria ressenyar la manera de ser de Blai "El Florit" com a home fester. La seua trajectòria en els Suavos ha sigut espectacular ja que, entre altres, va ostentar la capitania de la filà el 1974; va pertànyer a la Junta de la Filà durant uns quants anys; va ser membre de la UNDEF en els seus inicis; va ser portador de la Relíquia de Sant Blai; va rebre l'homenatge pels 50 anys de fester en actiu; va ser Membre d'Honor de la filà i va ser portador del banderí en el "Piquete".

A pesar del gran historial que s'acaba d'indicar, això no era el que més li importava a Blai, perquè ell era una persona molt plana i senzilla, feia tot el que era necessari per la seua filà de la manera més sincera, però sense fer soroll. Era, el que podríem dir, un home de Filà.

Blai ha creat escola, una escola molt difícil d'igualar perquè s'han d'unir dos aspectes molt importants de l'existència, fàcils de dir i molt difícils de fer: ser bona persona i ser bon fester. D'aquesta manera, ha sabut transmetre el seu amor per la Filà al seus fills i al seus néts.

Quan aquest any ressonen les campanes el dia del Nostre Patró, tot Bocairent sabrà que estem cridant el nostre Blai perquè ens acompanye en les festes i perquè sàpiga que al nostre cor, sempre, sempre, l'estimarem.

Descansa en pau, Blai. Vítol al Patró Sant Blai!

ANTONIO TORMO ALBERT

Antonio va nèixer a Bocairent el 20 d'octubre del 1930 i va ingressar en la fila dels Moros Vells l'any 1948, encara que des de ben xicotet, junt amb son pare i els seus germans, ja participava en la festa perquè venia d'una família fortament arrelada a la Fila dels Moros Vells com són "Els Forqueros".

L'any 1991, va tindre l'honor de ser portador de la Relíquia del nostre patró Sant Blai i l'any 1998 va rebre un merescut homenatge als seus 50 anys de fester.

Encara que no va desenvolupar cap càrrec dins de la filà, Toni va ser un exemple a seguir com a bon fester. El seu entusiasme i il·lusió no tenia límits, disposat sempre a col·laborar en qualsevol menester de la filà, pel bé de la nostra festa.

Tots aquests valors que va rebre de son pare, va saber transmetre'ls al mateix temps als seus fills i néts, que segueixen la seua bona trajectòria festera, i així és com va estar en actiu en la festa fins que la seua salut li ho va permetre, encara que l'amor per ella sempre va estar present.

El passat 15 de juliol del 2012 ens deixava per sempre Antonio Tormo Albert, conegut habitualment com "el Forquero"; segur que quan arriben les festes, des d'algun lloc, Toni estarà present amb nosaltres per a continuar fent gran les nostres festes.

Amb el record de tots els seus, descanse en pau.

SALVADOR NAVARRO BENEYTO

Salvador Navarro Beneyto va nèixer el 26 d'abril del 1919 al mas de la Mina, en plena Serra Mariola, al terme de Bocairent. Des de ben xicotet li feia gràcia la Filà dels Moros Marins, entre altres coses li agradaven els colors de la seua indumentària. Per tot açò i altres coses més el dia 6 de febrer del 1941 es va donar d'alta en la filà, sent avalat per José Castelló "el tio Sabater".

Des de l'any 1958 fins a l'any 1978 va ser membre de la junta directiva de la filà i president els anys 1962 i 1963. En els anys 60, com a membre de la junta, s'encarrega junt a altres membres de la filà d'acondicionar les estàncies per als músics en el maset vell, doncs els Moros Marins van ser la primera filà en allotjar als músics en el maset. En aquest pe-

ríode i durant uns anys és el cap de l'esquadra oficial del dia de l'Entrada.

Quan es forma la comissió d'obres del nou maset, l'any 1975, forma part d'ella com a vocal d'obres. Aquesta va ser una època de molta feina però també de molta il·lusió pel que comportava per a la filà el poder gaudir d'unes noves instal·lacions més grans i més dignes on poder reunir-se i compartir tots els bons moments que la festa comporta.

L'any 1984 Salvador té l'honor de ser un dels portadors de la Relíquia de Sant Blai en la processó.

En 1985 la filà fa un reconeixement als seus festers més veterans sent ell un dels homenatjats. El 1991 celebra els seus 50 anys de fester que sempre són motiu d'orgull.

Mentre la seua salut li ho va permetre va vestir el vestit de festa i, per tant, amb quasi 90 anys d'edat encara el podíem veure pel maset i a més d'un acte amb el vestit que a ell tant li agradava.

Un dels records més tendres i més íntims que la seua família té és quan s'acostaven les festes de Sant Blai i ell arribava a casa amb la nova cançó de la filà. Al racó del foc junt a la seua esposa, Paquita Vañó Marco, també molt vinculada als Moros Marins, les seues filles i els seus fills assajaven i aprenien la cançoneta que tant s'havia d'escollar durant totes les festes.

Salvador ens va deixar el dia 10 de març del 2012 als 92 anys d'edat. Els Moros Marins sempre el recordaran i li estaran agraïts pel seu esforç i per la seua dedicació durant tants anys al servei de la seua filà. Festers com ell fan que les nostres festes vagin sempre endavant i que cada any siguin millors. Per tot açò, desitgem que descanse en pau.

HILARIO ASENSIO DOMÉNECH

Nascut a Bocairent l'11 d'abril del 1943, Hilario va créixer en una família de festers i de fe a Sant Blai. El dia 5 de febrer del 1979, i sent avalat per Luis Asensio Pascual (tio), es va apuntar a la filà que sempre havia estat al seu cor. Va posar-se el vestit de mosqueter amb orgull i satisfacció, tot baixant al maset a sopar o a les juntes sempre que tenia ocasió. En l'etapa de la seua vida que va coincidir sent capellà i mosqueter, Hilario va ser un dels capellans que deia la missa pels mosqueters en l'ermita que tocara.

El punt culminant de la seua vida de fester va ser en el 2008, any que va ser capità de la Filà dels Mosqueters, i que junt a la seua família i amics va disfrutar. Així, l'últim dia de festes d'aquest any, el seu fill Jesús seguint la llarga tradició familiar va engrossar les nostres llistes. Durant eixes festes el seu fill va tindre que reemplaçar-lo el dia del Sant Crist en la seua tasca de capità, i va ser en aquest moment quan una llarga malaltia el va acompanyar però no el va vèncer en la seua vida. Seguía baixant al maset, eixint a l'Entrada en un carrossa acompanyat pels seus, i portant el vestit de mosqueter el dia de Sant Blai.

Ha sigut un gran ambaixador del poble de Bocairent allà on ha estat i ha donat a conèixer les seues tradicions, fe, i manera de viure. Va ser un gran lluitador al llarg de tota la seua vida, fins que el dia 26 febrer del 2012 Sant Blai va decidir que volia tindre'l al seu costat. Des de la Filà de Mosqueters volem donar el nostre sincer condol a la família.

DESCANSE EN PAU

JOSÉ MIGUEL VAÑÓ COLOMER

José Miguel Vañó Colomer va nàixer el 5 de gener del 1955, i tan sols un mes després es va donar d'alta a la Filà de Mosqueters, sent avalat per Francisco Sirera Tormo. En l'any 1959, quant tenia 4 anys, va ser capità i des del 1978 al 1983 va ser vocal de la filà. En l'any 1994 va tindre l'honor de ser portador de la Relíquia del nostre Patró Sant Blai i en l'any 2005 va celebrar el 50 aniversari de fester amb molta alegria envoltat de la seua família i amics.

El dia 8 d'abril, quan començàvem a celebrar el diumenge de Resurrecció, José Miguel ja no va poder més i va anar cap a la llum que dona pau i serenitat, tranquil·litat i descans. Va anar a reunir-se amb els seus avantpassats, familiars i de la Filà de Mosqueters que segur que estaven esperant-lo amb els braços oberts. "El Moreno" va saber transmetre als seus fills l'amor per Sant Blai i la il·lusió per la festa. A Miguel com a músic i a més membre de la Filà d'Espanyoletos, i a Fernando com a músic. Ambdós sempre el recordaran per l'alegria amb què gaudia les festes, i segur que algun dia de festes encara l'escolten dient-los: "Morenín, anem a casa". Ara ell és llum i si es fixem bé, des d'allà dalt, cada 3 de febrer escoltarem junt amb nosaltres el seu ¡Vítol al Patró Sant Blai!. La filà dona el seu més sentit condol a la seua família i tots aquells a qui José Miguel en vida va estimar.

DESCANSE EN PAU

JOSE VICENTE ALBERO VICEDO

José Vicente Albero Vicedo naix el 29 d'agost del 1959. Quan tenia 16 anys, junt amb uns quants amics, es dona d'alta en la Filà de Mosqueters el dia 5 de febrer de 1976, sent avalat pel seu tio Mariano Silvestre. Va ser vicesecretari de la filà des del 1992 al 1995, i vicepresident des del 2000 al 2004.

Albero va contagiar els seus fills la il·lusió per la festa, a Josep en la Filà de Mosqueters i a Maria, amb el cor partit entre Espanyoletos i Mosqueters. Ara bé, el que sí és segur és que els va transmetre als dos l'amor per Sant Blai.

Una faceta de la seua vida que l'apassionava era el teatre, i això el va portar a ser el segon mosqueter a exercir el càrrec d'ambaixador moro durant 11 anys, i com diu l'ambaixador en la Conversió del Moro en el Sant Crist, al sentir la veu de l'àngel:

¿Que es lo que oigo? / ¿Que es lo que escucho? / No quiero ser obstinado / Y hacer a Dios resistencia.

El dia 10 de febrer del 2010, quan Bocairent encara feia olor a festa i pólvora, Jose no va voler o no va poder "fer a Déu resistència" i va tancar el teló dels seus ulls, omplint els nostres de llàgrimes, deixant un gran buit en la Filà de Mosqueters. Però igual que l'Ambaixador en la Conversió es desposseïx dels seus atributs guerrers i els entrega al seu capità, també Albero ens deixa a tots el seu llegat, l'amor per la festa, per Sant Blai i per la vida.

La filà demana disculpes ja que per error no va traure el escrit l'any que va faltar i des de ací volem donar-li un xicotet homenatge com a mosqueter.